

ἀνέλλιπος ἐπίθ. ΧΧρηστοβασ. Διηγ. ξενιτ. ἀνέλλ'πος Ἦπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀνελ'λιπής.

1) Ἀδιάλειπτος, συνεχής ἐνθ' ἄν. : Τὰ μάτια του εἶχαν κοκκινάδα ἀπὸ τ' ἀνέλλιπα δάκρυα ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.

2) Ὁ συχνὰ παρὰ τινι φοιτῶν, ἐκεῖνος ποῦ δὲν λείπει ποτὲ Ἦπ.

ἀνέλλο τό, πολλαχ. ἀνέλλα ἦ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. οὐσ. *anello*.

1) Ὡς ναυτικὸς ὄρ. ὁ μέγας κρικός τῆς ἀγκύρας ὁ χρησιμεύων διὰ νὰ δεθῇ αὐτὴ εἰς τὴν ἄλυσιν πολλαχ. Συνών. *κουλούρα, κουλούρι*.

2) Κόσμημα ἐκ χρυσοῦ ἢ μαργαρίτου φουιδές, διάτρητον, ἀποτελοῦν τμήμα τοῦ περιδεραιίου Ἰος : Ἡ κολαῖνα μου ἔχει εἴκοσι ἀνέλλα μαργαριτάρι.

3) Ὁ κανὼν τοῦ στατήρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου σημειώνονται αἱ ὀκάδες Πελοπν. (Λακων.) Συνών. *βέργα, χέρι τοῦ κανταριῶν*.

4) Ὁ στροφεὺς τοῦ παραθύρου Πελοπν. (Λακων.) Συνών. *μάσκουλο*.

ἀνέλπιδος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Πεντασσύλλ. 130 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. (λ. ἀνελ'πιδος) ἀνόλ'πιδος Μύκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἐλ'πίδα.

1) Ἀπροσδόκητος Μύκ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. : Ἀνόλ'πιδος κακὸ Μύκ. Συνών. ἀδόκητος 1, ἀκαρτέρητος 3, ἀνανάμενος 1, ἀναπάντεχος 1, ἀναπέλπιστος, ἀναρίθμητος 3, ἀνέλπιστος 1, ξαφνικός. 2) Ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα, ὁ ἀτελής ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Χτυπάει κι αὐτὸς τὰ χέρι, ἀνέλπιδος

ἀναστενάζει . . .

Συνών. ἀπελπισμένος (ιδ. ἀπελπίζω).

ἀνέλπιστα ἐπίρρ. κοιν. ἀνέριστα Κύπρ. Μήλ. ἀνόλ'πιστα Ἦπ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ. ἀνέριστα Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνέλπιστος. Ὅτι ἡ λ. παλαιά, μαρτυρεῖ ὁ τύπ. ἀνόλ'πιστα, ὅστις εἶναι καὶ μεσν. Πβ. Διηγ. Διγεν. στ. 2920 (ἐκδ. SLambros σ. 229) «τὸν Διγενὴ ἀνόλ'πιστα εὐθὺς εἶδεν ὀμπρὸς τῆς». Τὸ ἀνέριστα καὶ παρὰ Σομ.

Παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδοκῆτως : Ἀνέλπιστα μᾶς ἦρθε. Ἀνέλπιστα ἔφυγε κοιν. || Φρ. Ἀρπα τῷ ἀνέριστα (αἰφνης καὶ παρ' ἐλπίδα) Κύπρ. || Ἀσμ.

Μ' ἐπότης ἀνέριστα τοῦ κόσμου τὸ φαρμάτιο Κύπρ. — Ποιήμ.

Γνωρίζει ἀνέλπιστα παλαιὸ λημέρι,

τὴ βρύσι ἐξάνοιξε πότρεχε κεῖ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,174

Ἀνέλπιστα γυρνᾷ τῆς τύχης ὁ τροχός

ΓΒιζυην. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 42.

ἀνέλπιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνέλ'πιστους βόρ. ιδιώμ. ἀνέριστος Κύπρ. Μήλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνόλ'πιστος Ἀνδρ. (Κόρθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν.) Τήν. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνόλ'πιστους Μακεδ. ἀνέριστος Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνέλπιστε Τσακων. ἀνόλ'πιστε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνέλ'πιστος. Τὸ ἀνέριστος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος κοιν. : Αὐτὸ ἦταν ἀνέλπιστο. Πράγματα ἀνέλπιστα. Τύχη ἀνέλπιστη. Κακὸ - καλὸ ἀνέλπιστο. Μᾶς βρῆκε ἀνέλπιστη περίστασι. Ἀπὸ τ' ἀνέλπιστα ἦταν τοῦτο κοιν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνέλ'πιδος 1.

β) Τὸ οὐδ. οὐσ., τὸ ἀπροσδόκητον, τὸ ἀπρόοπτον

κακὸν πολλαχ. : Τὸν ἦρε ἀνόλ'πιστο Πελοπν. (Μάν.) Νὰ τὸν εὔρη τ' ἀνέριστο ! (ἀρά) Πελοπν. (Λακων.) Ἀνέριστον νὰ σοῦ ῥιγῇ ! (ἀρά) Κῶς || Παροιμ. Τὸν ἦρε ἀνόλ'πιστο ὅς τῇ μέσῃ τοῦ σπιτιοῦ του (ἐπὶ ἀπρόοπτον κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἐλάχιστα θὰ ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ) Λακων. 2) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλπίζει τις ὅτι δύναται νὰ πράξῃ τι, ἀδέξιος Κύπρ. : Ἐφαίνεται ὡς τώρα ἀνέριστος γιὰ τέτοιες δουλειές. Τούτην τὴν δουλ-λειὰν ἐν' κἀνένας ἀνέριστος ποῦ τὴν ἔκαμεν.

ἀνεμάθρωπος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ ἄθ'ρωπος, δι' ὁ ιδ. ἀν'θ'ρωπος.

Ὁ ἀνθρωπίσκος, τὸ ἀνθρωπάριον. Πβ. ἀνεμο-.

ἀνεμάκι τό, (I) Πάρ. ἀνεμαί Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνεμος.

Ἐλαφρὸς ἀνεμος, λεπτὴ πνοὴ ἀνέμου ἐνθ' ἄν. : Ἀσμ.

Ἀνεμέ μου κι ἀνεμάκι, | μὴ χτυπᾷς τὸ σκαδαλάκι

κι ἄδρας μου σακκὶ δὲν ἦρε | καὶ ὅς τὸ μύλο δὲν ἐπῆγε

Πάρ. Συνών. ἀεράκι, ἀνεμίδι (I).

ἀνεμάκι τό, (II) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνέμη.

Μικρὰ ἀνέμη : Μὰ ἀνέμες εἶν' κ' ἐκεῖνες ; κατ' ἀνεμάκια ποῦ ναι σιχαμός.

ἀνεμάτορας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέμη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ-άτορας.

Ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν ἀνέμην, εἰς τὴν ὁποῖαν περιελίσσεται τὸ νῆμα τῆς ἐκ τῶν βομβυκίων ἐξαγομένης μετάξης. ἸΙ λ. καὶ ὡς παρων.

***ἀνεμάχλαδο** τό, ἀνιμάχλαδο Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ ἀχ'λάδι. Τὸ ἀνιμάχλαδο κατὰ τὸ ἀνιμίδα < ἀνεμίδα, ὁ ιδ.

Τὸ φυτὸν ἀνεμογλέντι, ὁ ιδ.

ἀνέμη ἡ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Τσακων. ἀνέμ' βόρ. ιδιώμ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνέμη.

1) Ὁργανον τῆς ταλασιουργίας, ἐκ τοῦ ὁποίου στρεφόμενον περὶ κάθετον ἄξονα ἐξελίσσεται τὸ νῆμα καὶ τυλίσσεται εἰς μασούρια εἴτε εἰς κουβάρια κοιν. : Φρ. Γυρίζει σὰν τὴν ἀνέμη (ἐπὶ ἀεικινήτου) πολλαχ. Λόγια τῆς ἀνέμης (φλύαρίαι) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Ἀσμ.

Κόκκινη κλωστή δεμένη, | ὅς τὴν ἀνέμη τυλιγμένη,

δῶς' του μπάτσο νὰ γυρίσῃ, | παραμύθι ν' ἀρχινίσῃ

(ἀρχὴ τῶν παραμυθ.) πολλαχ.

Ἀνεμοστάτης θὰ γενῶ κι ἀνέμη νὰ γυρίζω

κ' ἐν' ἀνεμοῦρι ὁλόχρυσο γιὰ νὰ σὲ περ' γυρίζω

Ἦπ. Ἦ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίχ. Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις 286 (ἐκδ. Wagner σ. 74) «ὥσάν ἀνέμην καὶ τροχόν, σὰν μύλον τὸν γυρίζει». Συνών. *ἀνέμι (II), ἀνεμίδα (II), ἀνεμίδι (III) 1, ἀνεμοδόρυα.

2) Τὸ ὄργανον εἰς τὸ ὁποῖον περιελίσσεται τὸ ἐκ τῶν βομβυκίων ἐξαγόμενον νῆμα τῆς μετάξης Κρήτ.

3) Ὁ τοῦ φρέατος μετάλλινος ἢ ξύλινος κύλινδρος, ἐφ' οὗ περιστρεφόμενον τυλίσσεται τὸ σχοινίον τοῦ κάδου διὰ τοῦ ὁποίου ἀντλεῖται τὸ ὕδωρ Χίος — Λεξ. Ἐλευθερουδ.

4) Ὁργανον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκκοκκίζεται ὁ βάμβαξ Σάμ.

5) Βαροῦλκον διὰ τοῦ ὁποίου συνάζουν τὸ σχοινίον ὅταν ἔλκουν βάρη Λαοδαν. Θήρ. — ΑΣακελλαρ. Ἐγχειρ. ἀρμενιστ. 399.

6) Ἡ συσκευὴ τῶν κάδων, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέλκεται ἐκ τοῦ φρέατος ὕδωρ Θεσσ. Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ. ἄ. 7) Ὁ τροχὸς τοῦ ὑδρομύλου Θράκ. (Λιμνίσκ. Μυριόφ.) Συνών. *φτερωτή*. 8) Τὰ ἱστία τοῦ ἀνεμομύλου Ἴων. (Καράμπ. Σμύρν.) 9) Ἐργαλεῖον τοῦ ἐλαιοτριβείου Ζάκ. 10) Ὅργανον τοῦ βυρσοδεφείου, διὰ τοῦ ὁποῖου περιστρεφόμενον μετατίθενται τὰ ἐντὸς τῆς ἀσβέστου δέρματα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς λάκκου εἰς τὸν ἄλλον πολλαχ. 11) Δίκτυον θυλακοειδές, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀλιεύονται ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης παντὸς εἶδους θαλασσινὰ ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 99. 12) Κομβίον τῶν ἐσωρούχων ἀπὸ ὁστοῦν ἢ πάσταν Κεφαλλ.: *Ἐρραπα ᾿ς τὸ βρακὶ μὲ ἀνέμη*. || Φρ. *Ὅδες δὲν ἔχῃ λεφτά, παίζει μὲ ἀνέμη*. 13) Ὁ στῦλος ὁ ὁποῖος ὑψοῦται ἀπὸ τὸ *ταβάνι*, ἥτοι τὴν ὀροφήν, πρὸς τὴν κορυφαίαν δοκὸν τῆς στέγης ὁμοῦ μετὰ τῶν δευτερευόντων πλαγίων στύλων ἀπὸ τῆς αὐτῆς βάσεως καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν Πελοπν. (Μεσσ.)

άνέμι τό, (I) Πελοπν. (Λακων.) — ΔΣολωμ. 155

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄνεμος*.

Ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, ἄνεμος ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ὅταν σὲ καλοθυμηθῶ, τρέμ' ἢ καρδιά μου, τρέμει ὡσὰν τὸ φυλλοκάλαμο ποῦ τὸ φυσῇ τ' ἀνέμι

Λακων. — Ποίημ.

Ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, σὰν γὰ φυσοῦσε ἀνέμι, στρογγυλό, μέγα, λαγαρό, κοντὰ ᾿ς τὴν κόρη τρέμει ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

* **άνέμι** τό, (II) ἀνίμι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄνέμη*.

Ἀνέμη 1, ὁ ἰδ.: Πάει σὰν τὸ ἀνίμι τῆμ μαγκάρα (ἐπὶ ἀνησυχῶν καὶ ἀεικινήτου. *μαγκάρα* = μάγισσα).

άνεμιζά ἢ, Κρήτ. (Κατσιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄνεμος*.

Θύελλα, καταιγίς: *Ὁ καιρὸς ἐκίνησε τὸ ἀνεμιᾶς*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἄνεμι κός*.

άνεμιδα ἢ, (I) Κύθηρ. Μέγαρ. Σαλαμ. ἀνιμίδα Β.Εὔβ. Θεσσ. Σάμ. ἀνεμία Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄνεμίδι* (II).

1) Λεπτοτάτη βροχὴ μόλις διακρινόμενη Σάμ.: Φρ. *Ἀνιμίδα νιρὸ δὲν ἔχον* (οὐδ' ἐλαχίστην ποσότητα). 2) Ὁ φλοιὸς τῶν κόκκων τῶν σιτηρῶν, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ λίκνισμα παρασύρεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Θεσσ. Κύθηρ. Μέγαρ. Σαλαμ.: *Ἐλίκνισα τὸ γαρπὸ ἀπὸ τὴν ἀνεμιδα* Κύθηρ.

β) Μετων. ἐλαφρότατος, κουφότατος Β.Εὔβ.: *Αὐτὸς εἶναι ἀνεμιδα*. 3) Κόνις ἀνεγειρομένη κατὰ τὸ κτύπημα τοῦ ἀραβοσίτου εἰς τὸ ἀλώνιον Αἰτωλ. 4) Ἡ σομφὴ καὶ κούφη σταφὶς παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐν καιρῷ τοῦ λικνίσματος Πελοπν. (Αἰγ.) 5) *Ἀνεμία* τοῦ *ἄνιμι* ἢ *ἀνεμία*, γυνὴ διαιτωμένη εἰς τὰ ὄρη, *βουνήσια* Κάρπ.

άνεμιδα ἢ, (II) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνιμίδα Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ.) Στερελλ. (Λεβιάδ.) ἀλεμιδα Πόντ. (Ὁφ.) ἀλιμίδα Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄνέμη*. Τὸ *ἀνιμίδα* κατὰ προληπτικὴν ἀφομ.

Ἀνέμη 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Θέσο τὸ νῆμα ᾿ς σὴν ἀνιμίδα τῶναι κουβαράσο* (κουβάρισε) Ὁφ.

άνεμίδι τό, (I) Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *ἄνεμίδιον*.

Ἐλαφρὸς ἄνεμος: *Φύσηξε ἀνεμίδι ἀπὸ στερεᾶς*. Συνών. *ἀεράκι*, *ἀνεμάκι* (I).

άνεμίδι τό, (II) Κεφαλλ. Μέγαρ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄνεμίζω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι, περὶ ἧς ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

1) Κατὰ πληθ. *άνεμίδια*, τὰ περιβλήματα τῶν κόκκων τῶν σιτηρῶν ἢ τῶν ὀσπρίων τὰ παρασυρόμενα κατὰ τὸ λίκνισμα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Μέγαρ. — Λεξ. Δημητρ.: *Ἀνεμίδια τοῦ σιταριοῦ* Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ σομφὸς κόκκος δημητριακῶν ἢ σταφίδος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀπορριμμάτων, τὰ ὁποῖα μένουν ἐντὸς τοῦ κοσκίνου μετὰ τὸ λίκνισμα Κεφαλλ.

άνεμίδι τό, (III) *άνεμίδιν* Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) *άνεμίδι* Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Ἀλμαλ.) Ἰόνιοι Νῆσ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Γορτυν. Λάστ. Μεσσ. Ὀλυμπ. Σουδεν. Συκεᾶ Κορινθ. Τρίκκ.) Πόντ. (Ἀμισ.) Προπ. (Κύζ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. *άνιμίδιν* Πόντ. (Οἶν.) *άνιμίδ'* Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄνέμη*.

1) *Ἀνέμη* 1, ὁ ἰδ., Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Ἀλμαλ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Λάστ. Ὀλυμπ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀσμ.

Τ' ἀνεμίδι σου ἀσημένιο κ' ἢ κλωνά σου εἶναι χρυσῇ Λεξ. Δημητρ.

Κόκκινη κλωνὰ δεμένη, | ᾿ς τ' ἀνεμίδι μπερδεμένη,

βάλ' τση κλότσο γὰ γυρίση, | παραμύθι ν' ἀρχινήση

(ἀρχὴ τῶν παραμυθίων) Ζάκ. 2) Τὸ ταλασιουργικὸν ὄργανον ροδάνη Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Γορτυν. Κορινθ. Σουδεν.) Προπ. (Κύζ.)

άνεμιδιγαδίζω Πελοπν. (Αἰγ.) Σῦρ. *άνεμοδιγαδίζω* Θήρ. Τήλ. *άνεμογαδίζω* Πελοπν. (Λακων.) *ἀναμιδιγαδίζω* Πελοπν. *ἀναδιμιγαδίζω* Κρήτ. *ἀναδιμογαδίζω* Πελοπν. (Ἀργ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. *ἄνεμίζω* καὶ *τυλιγαδίζω*.

Περιστρέφω τὴν ἀνέμην ἢ ἄλλο τι. Ἡ λ. μόνον εἰς καθαρογλωσσ.: *Μ' ἔβαλε ἡ μάγνα μου κι ἀνεμογάδισα, ἀνεμογάδισα, ἀνεμογάδισα* Λακων. *Ἀνασήκωσε τὴν πλάκα κι ἂν μ' εὔρης ἀποκάτω, ἀνεμιδιγαδισέ με, ἀνεμιγάδισέ με* Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγ. Ἀργ.) Σῦρ. Τήλ.

άνεμιδόχερο τό, Πελοπν. (Συκεᾶ Κορινθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄνεμίδι* (III) καὶ *χέρι*.

Ἡ λαβὴ διὰ τῆς ὁποίας τίθεται εἰς κίνησιν ἢ ροδάνη.

άνεμίζω (I) σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) *άνεμίζ-ζω* Καλαβρ. (Μπόβ.) *ἀνιμίζον* βόρ. ἰδιώμ. *νεμίζω* Ἀπουλ. (Καλημ.) Κρήτ. Κύπρ. (καὶ *άνεμίζω*) *νεμίτζω* Σύμ. *νομίζ-ζω* Σύμ.

Τὸ μεταγν. *ἄνεμίζω*. Ἄν καὶ ἀμάρτ. τὸ ρῆμα, πιθανώτατον ὅμως ὡς μαρτυρεῖ τὸ μέσ. *ἄνεμίζομαι* = κινεῖμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Α) Ἐνεργ. 1) Κάμνω ριπὰς ἀνέμου, ριπίζω, ἀναρριπίζω, οἶον τὴν πυρὰν πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *Ἀνεμίζω τὴ φωτιά πολλαχ.* || Παροιμ.

Ἄλλος ἀνάφτει τὴ φωτιά κι ἄλλος τὴν ἀνεμίζει

(ἄλλος μὲν κάμνει ἀρχὴν τοῦ κακοῦ, ἄλλος δὲ ἐπιδεινώνει αὐτὸ) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 9,102. Συνών. *ἀναγκάζω* Α 6, *ἀναδεύω* Α 1 δ, *ἀναθάλλω* Β 1, *ἀνακαρώνω* (II) Β 1 β, *ἀνακατεύω* Α 1 β, *ἀνακατώνω* Α 1 β, *συνηταυρίζω*. 2) Ἐκθέτω εἰς τὸν ἄνεμον, ἀερίζω πολλαχ. καὶ Ἀπουλ.: *Ἀνέμισα τὰ στρώματα* Λεξ. Δημητρ. *Ἀνέμ'σα τὴ γάμαρα* Θράκ. (Σαρεκκλ.) || Φρ. *Ἀνιμίσκι τοῦ κιφάλι τ' (ἐπὶ τοῦ ὑπερηφανευομένου. Συνών. φρ. πῆρε ἀέρα τὸ κεφάλι του)* Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. *ἀερίζω* 1.

